

Chris Cleave: *Méhecske*

(részlet)

Időnként eltűnődöm, vajon hány olyan ember van, mint én. Szerintem most is ezrek hányódnak valahol az óceánon. A ti világotok és a mi világunk között. Ha nincs pénzünk embercsempészre, teherhajókra rejtőzünk. Sötétben kuporgunk a konténerekben. Lopva lélegzünk, éhesen hallgatjuk a különös hajófütyöt, a hajómotor hangját, dom-dom-dom, orrunkban dízelolaj- és festékszag. Éjjel nem alszunk, hanem hallgatjuk a tengerfenékről felemelkedő bálnák énekét – beleremeg a hajó. Suttogunk, imádkozunk, gondolkozunk. Hogy miről? Testi épségről, lelki békéről. Azokról a képzeletbeli országokról, ahol nagy a tülekedés a mozik előcsarnokában.

Hiába menekültem egy nagy acélhajón, ha magammal vittem a rettegést. Amikor elhagytam a hazám, azt hittem, megmenekültem, de a nyílt tengeren rémálmok gyötörtek. Milyen naiv voltam, amikor azt hittem, mindent hátrahagytam! Nehéz teher nyomta a vállam.

A Temze torkolatánál partra tették az én rakományomat. Nem én sétáltam le a hajóról – bevándorlási tiszték kísérték le. Egyből őrizetbe vettek. Most mit mondjak? A rendszeretek kegyetlen, de az emberek többnyire kedvesek. Adományokat küldötök. A rettegésemet a tőletek kapott bakancsba, színes ingbe bújtattam. Lefedtem, mint a körmeimet a tőletek kapott lakkal. A bennem élő rettegés könyveket és újságokat kapott, így az most az angol királynő ékes nyelvén szól belőlem. Ezért beszélgethetünk most menekültekről és menedékről. Ezért mesélhetek egy kicsit arról, hogy mi elől menekültem.

A férfiak olyasmit művelhetnek veled, hogy én mondom, jobb, ha előbb megölöd magad. Ha ezt tudod, a szemed nyugtalanul repdesve lesi a percet, hogy mikor jönnek a férfiak.

A fogdában azt mondták, önfegyelemmel megtanulhatjuk legyőzni a félelmeinket. Én az önfegyelmet a következőképpen értem: ha belépek egy helyre, végiggondolom, az adott helyen hogyan ölhetem meg magam. Ha jönnek a férfiak, én készen állok. Sarah fürdőszobájában is az volt az első gondolatom, hogy Méhecske, betörheted a tükröt és az üvegcséréppel felvágthatod az ereidet. Amikor beültem Sarah kocsijába, arra gondoltam, letekerhetem az ablakot, kiugorhatok rajta és az első szembejövő teherautó alá vethetem magam. Amikor Sarah elvitt egy napra a Richmond parkba, ő a tájat nézte, én viszont azt, hol van a talajban egy gödör, ahová elbújhatok. Ott maradnék egészen addig, míg nem marad belőlem semmi, csak egy kis fehér koponya, amelyet nedves, puha orrocskáikkal kiszimatolnak majd a rókák és nyulak.

Ha jönnek a férfiak, én kész vagyok megölni magam. Most lesajnálsz, amiért ilyen gondolataim vannak? Ha jönnek a férfiak, te pedig nem leszel rá felkészülve, na, akkor majd én sajnállak téged.

A fogdában fél éven át minden éjjel sikoltoztam álmomban. Nappal pedig ezerszer is elképzelttem, hogyan ölném meg magamat. Minden létező helyzetre volt egy ötletem. A kórházi részlegen morfiummal. A takarítószertárban hipóval. A konyhában forró olajjal. Azt hiszed, túlzok? Néhányan a fogdában tényleg kipróbálták. A holttesteket éjjel szállították el az örök, hogy a környékbeliek ne lássák a lassan kiforduló mentőautót.

És ha kiengednek? Ha beülök egy filmre, a moziban például hogyan végeznék magammal? Levetném magam a vetítóból. És egy étteremben? Elbújnák a legnagyobb hűtőszekrényben és hosszú, téli álomba merülnék. És a tengerparton? Ó, a tengerparton ellopnék egy fagylaltoskocsit és a habokba hajtánék vele. Soha senki nem látna többé, nyomom veszne. Egy ijedt afrikai lány után nem maradna más, mint kétezer szétolvadt jégkrém elázott, hús kék hullámokon lebegő papírja.

Száz átvirrasztott éjszakámba került, de tudtam, hogyan végeznék magammal a fogda bármely szegletében vagy odakinn. De tovább fantáziáltam. A rettegés annyira legyengített, hogy átszállítottak a börtönkórházba. Távolság a többi rabtól, csak feküdtem a sprőd lepedőn. Gondolatban mindig egyedül voltam. Tudtam, hogy ki akarnak utasítani, ezért elképzeltem, hogyan ölném meg magam Nigériában. Ugyanúgy, ahogy a táborban, csak szebb környezetben. Erre váratlan boldogság öntött el. Erdőn, falu csöndjén, hegyoldalon, újra meg újra végeztem magammal.

Ha különösen szép volt a vidék, húztam az időt. Egy ízben, a forró, nedves, mohaszagú és majomszaros dzsungel sűrűjében például közel egy napot töltöttem azzal, hogy fát vágjak, tornyot építsek, és fölakasszam magam. Volt egy bozótívágó késem. Elképzeltem, hogy a fák nedvétől ragacos a kezem, édes mézillat száll, a karom sajog a bozótirtástól, és a majmok felháborodottan rikoltoznak, mert kivágom alóluk a fákat. Keményen dolgoztam, a fatörzseket indákkal és futónövényekkel kötöttem össze, még hozzá pontosan úgy, ahogy Nkiruka mutatta. Nehéz munka egy magamfajta kislánynak. Büszke voltam magamra. Miután a betegágyban egy egész napot töltöttem azzal, hogy fölépítsem azt az öngyilkos-tornyot, rádöbentem, hogy nyugodtan fölmászhattam volna egy fára is a dzsungelben. Leugrom, és a buta fejem szétloccsan a sziklán.

Elmosolyodtam. Akkor először.

Elkezdtem megenni, amit hoztak. *Muszáj erősnek maradnod, Méhecske, különben túlságosan legyengülsz, és ha úgy adódik, nem leszel képes végezni magaddal. Ezt nagyon megbánnád!* Ebédidőben a táborig kórházból átsétáltam az ebédlőbe. Így én választhattam ki, mit eszem. Ilyen kérdésekkel gyötörtem magam: *Melyik erősít fel jobban az öngyilkosságra? A sárgarépa vagy a borsó?*

Az ebédlőben mindig ment a tévé. Egyre jobban megismertem az ország életét. A következő műsorokat néztem: *Celebek Afrikában, Vacsoracsata és Legyen Ön is milliomos!*, és kitaláltam, melyikben hogyan végeznék magammal. Fulladásos halál, kérelés – a közönség segítségét kérem!

Egy napon kiosztottak köztünk egy könyvet. „*Élet az Egyesült Királyságban*” volt a címe. Az ország történelméről és a beilleszkedésről szólt. Elterveztem, hogyan végeznék magammal a Churchill-érában (kiállnék bombázáskor), a viktoriánus korban (ló alá vetném magam), vagy VIII. Henrik idejében (feleségül mennék hozzá). Hogyan végeznék magammal, ha a Munkáspárt, hogyan ha a konzervatívok kerülnek kormányra. A Liberális Demokraták hatalomra kerülése esetén nem is kell külön terv. Kapiskáltam már, hogy működik ez az ország.

Kikerültem a táborig kórházból. Továbbra is sikoltoztam éjszaka, de nem minden éjszaka. Igen, az éjszaka hol rettegéssel, hol reménykedéssel telt. Mert addig-addig végeztem magammal, amíg vissza nem nyertem az életkedvem.